U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **D. K. D.**, zastoupená JUDr. Dušanem Strýčkem, advokátem se sídlem Mariánské údolí 126, Příbram II, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2011, č. j. 8806/11-1300-100924, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Af 56/2011, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Navrhovatelka **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 7. 11. 2012, předloženým Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 11. 2012, se žalobkyně (dále jen „navrhovatelka“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to nařízení jednání ve věci vedené u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) pod sp. zn. 9 Af 56/2011. Svůj návrh odůvodnila tím, že dle jejího názoru soud neprovedl žádné úkony, které by bezprostředně vedly k rozhodnutí ve věci samé. Výjimkou je zaslání žaloby žalovanému a snad ještě výzva oběma stranám řízení, zda souhlasí ve smyslu § 51 odst. 1 soudního řádu správního s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Každopádně soud byl a je v dané věci nečinný, přestože žaloba byla podána již před více než rokem. Z hlediska skutkového i právního se nejedná o nijak složitou věc, proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal usnesení, kterým určí městskému soudu zcela konkrétní a krátkou lhůtu pro nařízení jednání ve věci samé.

K návrhu se vyjádřil soudce senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout, s tím, že nesouhlasí s tvrzením navrhovatelky, že soud neprovedl žádné úkony, které by bezprostředně vedly k rozhodnutí ve věci samé. Soud již naopak učinil veškeré potřebné procesní úkony, které musí rozhodnutí ve věci samé předcházet. Ačkoliv je věc po procesní stránce připravena k rozhodnutí, soud dosud ústní jednání nenařídil, neboť se řídí zákonným pravidlem, podle kterého mají být věci zásadně vyřizovány v pořadí, v jakém k soudu došly, s výjimkou věcí, pro něž je v § 56 soudního řádu správního stanoven přednostní režim nebo pro něž lhůtu k rozhodnutí stanoví zákon. O takovou věc se však v tomto případě nejedná. Vyhovění návrhu

žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu by znamenalo popření práva ostatních žalobců, jejichž „nepřednostní“ žaloby napadly před podáním žaloby navrhovatelky ze dne 20. 9. 2011, na to, aby o jejich žalobách soud v souladu s § 56 odst. 1 soudního řádu správního rozhodl v takovém pořadí, v jakém byly u soudu podány.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatelka se žalobou ze dne 20. 9. 2011, doručenou městskému soudu téhož dne, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného týkajícího se vyměření daně z přidané hodnoty. Městský soud dne 14. 12. 2011 poučil žalovaného o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, současně žalovanému zaslal stejnopis žaloby a vyzval ho, aby ve lhůtě dvou měsíců od doručení této výzvy předložil soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Dne 3. 2. 2012 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě společně se správním spisem. Soud poté dne 4. 4. 2012 poučil navrhovatelku o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, a zaslal jí vyjádření žalovaného k žalobě. Dne 24. 4. 2012 soud obdržel v rámci repliky navrhovatelky k vyjádření žalovaného sdělení, že navrhovatelka nesouhlasí s rozhodnutím soudu o věci bez nařízení jednání. Na dotaz navrhovatelky ze dne 28. 5. 2012 na stav řízení soud odpověděl přípisem ze dne 9. 7. 2012, v němž jí sdělil, že má v úmyslu zaslat její repliku žalovanému a vyčká, zda žalovaný k ní zaujme stanovisko. Dne 24. 8. 2012 soud zaslal repliku navrhovatelky žalovanému a poté navrhovatelka dne 7. 11. 2012 zaslala soudu shora uvedený návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s."), je povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatelky (napadeno je rozhodnutí žalovaného týkající se daně z přidané hodnoty) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatelky nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla. Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že dle navrhovatelky z hlediska skutkového i právního se nejedná o složitou věc a že žaloba byla podána již před více než rokem, jak uvádí ve svém návrhu. Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatelky. Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatelky podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2012

JUDr. Radan Malík

předseda senátu